

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. OAM-1006/BA-BA01-VL15-PZ-2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2025, č. j. 62 Az 56/2024-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 12. 2024, č. j. OAM-1006/BA-BA01-VL15-PZ-2024, podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve spojení s § 46a odst. 5 téhož zákona prodloužil dobu zajištění žalobce do 26. 1. 2025.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 7. 1. 2025, č. j. 62 Az 56/2024-22, zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného, neboť dospěl k závěru, že jeho odůvodnění neobstojí pro svou nedostatečnost, a proto je nutné jej zrušit pro nepřezkoumatelnost. Nadto úvahy týkající se výpočtu maximální doby zajištění žalobce jsou zcela nesprávné a jako takové nezákonné.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jeho zaměstnankyně, která splňuje podmínku příslušného vysokoškolského právnického vzdělání.

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou,

zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že dostatečně zdůvodnil prodloužení doby zajištění žalobce i jeho délku. Veškeré relevantní skutečnosti vyplývají ze správního spisu, jeho rozhodnutí je transparentní a v něm uvedené skutečnosti jsou řádně odůvodněné, uvedené v logickém sledu, a to bez nutnosti opakovat již jednou vyřčené. Žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění, neboť při kontrole provedené hlídkou cizinecké policie nepředložil žádné doklady prokazující jeho totožnost nebo oprávněnost pobytu na území České republiky. Proto stěžovatel vydal rozhodnutí o zajištění žalobce na dobu 140 dnů, tedy do 16. 12. 2024. Následnou žádost žalobce o propuštění po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění zamítl, neboť žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Proti oběma těmito rozhodnutím žalobce nepodal žalobu. Stěžovatel pak má podle § 46a odst. 10 zákona o azylu povinnost zkoumat, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají, což v nyní přezkoumávaném rozhodnutí učinil. Dále rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-1006/BA-BA01-ZA19-2024, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, proti němuž již žalobce podal žalobu, z čehož nelze usuzovat, že vyčká rozhodnutí příslušného soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje, aniž by zůstal i nadále zajištěn. Proto byla doba zajištění provázána s délkou řízení o udělení mezinárodní ochrany a jeho soudního přezkumu. Cizince přitom nelze zajistit na dobu kratší než je délka řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť opačný postup by vedl ke zmaření účelu zajištění, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38. Úvaha, že stěžovatel popírá § 32 odst. 6 zákona o azylu, je lichá vzhledem k tomu, že žalobce v době zajištění podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, kterou měl krajský soud projednat přednostně, nejpozději do 60 dnů, avšak dosud nerozhodl. Krajský soud neposoudil věc komplexně a své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil. Veškeré výše popsané skutečnosti přitom mohl zjistit ze správního spisu, nicméně se omezil pouze na citaci žalobou napadeného rozhodnutí a nesprávně

pokračování

uzavřel, že není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje ohrožení realizace rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

[8] K těmto kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že v projednávané věci odůvodnil žalovaný nutnost prodloužení zajištění žalobce odkazem na důvody popsané v rozhodnutí o zajištění, o nichž byl přesvědčen, že stále trvají, a postupem žalobce, ze kterého je zřejmé, že jeho propuštěním by byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, zejména jeho vycestování. Dále vycházel z toho, že žalobce nesouhlasí se zamítavým rozhodnutím ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a nelze tak očekávat, že v případě zamítnutí žaloby proti tomuto rozhodnutí dobrovolně vycestuje z České republiky. Délku prodloužení doby zajištění zdůvodnil průměrnou délkou soudního řízení (90 dnů), z níž již 32 dnů uplynulo, přičemž zbývá 58 dnů do naplnění maximální doby zajištění cizince v délce 180 dnů. Podle krajského soudu však takové odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebylo dostatečné, neboť žalovaný nespecifikoval, v čem spočívá realizace rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a její ohrožení. Pokud totiž žalovaný rozhodne o neudělení mezinárodní ochrany, fakticky nepřipadá realizace tohoto rozhodnutí v úvahu. Žalovaný nespecifikoval ani důvody, pro které bylo rozhodnuto o zajištění žalobce, pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je však samostatným rozhodnutím, na jehož odůvodnění jsou kladeny stejné nároky jako na původní rozhodnutí o zajištění. Rovněž stanovená délka prodloužení doby zajištění popírá smysl a účel zajištění. Žalovaný totiž vycházel z ničím neodůvodněné průměrné délky soudního řízení, čímž popřel nutnost co nejkratší doby zajištění, jakož i znění § 32 odst. 6 zákona o azylu, z něhož navíc nesprávně dovodil výpočet možné doby zajištění žalobce.

[9] Z odůvodnění napadeného rozsudku je tedy zcela zřejmé, o jaké úvahy se opírá závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, a proto tento rozsudek nelze považovat za nedostatečně odůvodněný. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[10] Nejvyšší správní soud považuje závěr o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí také za správný, neboť stěžovatel ve svém rozhodnutí jen konstatoval, že se na důvodech zajištění žalobce nic nezměnilo a je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména jeho následné vycestování z České republiky. Stěžovatel tedy nedostal požadavku na individualizaci rozhodnutí a nevylicil v něm konkrétní skutečnosti ospravedlňující prodloužení doby zajištění, jak učinil v kasační stížnosti, k čemuž však při přezkumu napadeného rozsudku nelze přihlížet. Této své povinnosti se přitom nemohl zbavit odkazem na jiný správní akt obsažený ve spisovém materiálu, neboť měl náležitě objasnit, jaké skutečnosti z něho vyplývající nasvědčují nutnosti prodloužení doby zajištění žalobce. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž ve vztahu k rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu konstatoval, že „[v]ždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“.

[11] Rovněž lze souhlasit s úvahou krajského soudu, že není zřejmé, jak by propuštění žalobce ze zajištění ohrozilo realizaci rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany. Nucené vycestování žalobce by totiž nebylo důsledkem tohoto řízení, nýbrž řízení o správním vyhoštění, v jehož průběhu žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Takovou úvahu však rozhodnutí stěžovatele postrádá.

[12] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že dostatečně zdůvodnil délku prodloužení doby zajištění žalobce předpokládanou délkou soudního řízení o udělení mezinárodní ochrany čítající 90 dnů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, na který poukázal, se přitom vztahuje k délce správního řízení o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, nikoliv však k soudnímu řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost takového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel popřel znění § 32 odst. 6 věty první zákona o azylu, podle něhož *je-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn podle tohoto zákona nebo podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nebo jde-li o žalobu proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b), krajský soud podanou žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti*. Stěžovatel měl tedy vycházet ze zákonné šedesátidenní lhůty, a to tím spíše v situaci, kdy tato nebyla v rozhodné době překročena. To vyplývá i z nyní přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatele, který konstatoval, že od podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany uplynulo 32 dnů, přičemž zbývá 58 dnů do naplnění průměrné délky soudního řízení. Nejvyšší správní soud připouští, že soudní řízení ve věci přezkumu rozhodnutí o zajištění může trvat déle než 60 dnů, neboť nikoliv každá žaloba je prostá vad, nicméně na druhou stranu lze předpokládat, že některá taková řízení budou ukončena dříve než v průměrné době trvání soudního řízení, z níž vycházel stěžovatel, a to zejména v případech bezvadných podání. Z textu citovaného ustanovení je přitom zřejmé, že jeho smyslem je maximální urychlení soudního rozhodování o zajištění cizince, a proto nebylo možné presumovat překročení lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 32 odst. 6 věty první zákona o azylu.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud rozhodl zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že

pokračování

procesně úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu